

Marias dag

På søndag skal vi synge et par julesalmer i Rindum kirke. Det glæder jeg mig til, for jeg holder meget af julen og ikke mindst vore julesalmer. Nu er det jo ikke jul, det ved jeg godt. Men her i fastetid, på vej mod påske, brydes kirkeårets tekster af denne søndag, hvor vi hører om Jomfru Maria, der får besked om, at hun skal føde Guds søn. Det trækker linjen til julen, derfor nogle julesalmer på denne tid af året. Denne søndags navn er Mariæ bebudelsesdag.

Maria er en betagende person i Det ny Testamente, som vi kan lære meget af. Da hun får at vide, at hun skal føde "Himlens kongesøn", har hun svært ved at tro det. Hun er bange, overrasket og ved ikke, hvad hun skal tro eller gøre. Men alt det bliver ikke en hindring for hende i at agere, som hun gør: Hun takker Gud og bryder ud i lovsang. Hun tager sin skæbne på sig ved at takke Gud.

Denne tak til Gud kommer af en ydmyghed overfor Gud og den opgave, han har givet hende. "Jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord", siger hun, for derefter at lovsynge Gud og takke for hans godhed og barmhjertighed. Hun vender fokus væk fra sig selv, sin egen usikkerhed og egenrådighed. Hun ser sig selv i lyset af noget, der er større end hende selv og sine egne ønsker og drømme. Denne ydmyghed og hengivelse, finder sit udtryk i takken og lovsangen.

Den tyske præst Wilhelm Busch sad fængslet under det nazistiske regime. Han sad på et tidspunkt i eneceller og nåede det stadium, hvor desperationen blev så stærk, at han var klar over, at nu ville han snart blive lagt i en spændetrøje, for han var på vej ind i et mørke af vanvid. Et vanvid, som han ikke kunne se sig selv komme ud af igen. Da lød der en røst et sted i ham: "Sig altid Gud tak!"

Busch fortalte siden om, hvordan han da i tankerne stillede sig ind mellem dem, der står foran Guds trone og kun er optaget af én ting: At takke og lovsynge Gud. Det gjorde han først én time daglig, siden to timer og siden tre. Han begyndte med at takke for det liv, han havde haft, for den søvn, han trods alt havde fået natten forinden, for det helbred, der

endnu var nogenlunde, for dem, der stadig holdt af ham. Som dagene gik opdagede han, at intet kan løse op for problemer og bekymringer, som det at sige Gud tak.

Wilhelm Buschs historie er et eksempel for os. For jeg tror, at der hvor vi vender fokus væk fra os selv og hen mod Gud, der sker der noget med os. Hvis vi har blik for, at Gud vil os det godt og at midt i det, der trænger sig på, er der stadig noget at være taknemmelig for, så vokser og gror en ny kraft frem i os. Ud af vores tak og lovsang sker en forvandling med os.

Takken kommer ikke af sig selv, men den bærer frugt af sig selv. En ny kraft spirer frem af takken og lovsangen til Gud, fordi vi i den aldrig blive færdige med at forundres og overraskes over Guds storhed.

Det er det historien om Wilhelm Busch fortæller. Og det er historien om Maria også er et eksempel på. Denne søndags tekst vil minde os om, hvad tak og lovsang betyder i vort forhold til Gud og livet.

“Min sjæl, lov Herren, og glem ikke alle hans velgerninger!”

Af sognepræst Mogens Thams, Rindum.

18. marts 2018